ĢENERĀLADVOKĀTES KRISTĪNES ŠTIKSAS-HAKLAS [*CHRISTINE STIX-HACKL*] SECINĀJUMI, sniegti 2006. gada 11. maijā [1]

I — Ievada piezīmes

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālo lēmumu, tāpat kā paralēlā valsts pienākumu neizpildes tiesvedība [2], ir par jautājumu, kāda ir attiecība starp Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīvā 98/5/EK par pasākumiem, lai atvieglotu advokāta profesijas pastāvīgu praktizēšanu dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija (turpmāk tekstā — "Direktīva") [3], paredzētajām garantijām un valsts tiesību normu, saskaņā ar kuru advokātiem no citas dalībvalsts pirms reģistrācijas uzņēmējas dalībvalsts advokātu kolēģijā piemērojama uzņēmējas dalībvalsts oficiālo valodu zināšanu mutvārdu pārbaude.

2. Turklāt lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Direktīvas prasībām par valsts tiesiskās aizsardzības līdzekli minētās reģistrācijas atteikuma gadījumā.

1 — Oriģinālvaloda — vācu.

2 — Lieta C-193/05 Komisija/Luksemburga.

3 — OV L 77, 36. lpp.

II — Atbilstošās tiesību normas

A — *Kopienu tiesības*

3. Saskaņā ar Direktīvas 1. panta 1. punktu šīs direktīvas nolūks ir atvieglot pastāvīgu advokāta profesijas praktizēšanu pašnodarbinātas personas vai darbinieka statusā dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta profesionālā kvalifikācija.

4. Saskaņā ar 2. panta otro daļu jebkuram advokātam ir tiesības ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu pastāvīgi praktizēt jebkurā citā dalībvalstī 5. pantā definētajās profesionālās darbības jomās.

5. Direktīvas 3. pantā, kurš reglamentē reģistrāciju kompetentajā iestādē, noteikts:

"1. Advokāts, kurš vēlas praktizēt dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā viņš ieguvis savu

profesionālo kvalifikāciju, reģistrējas minētās valsts kompetentajā iestādē.

2. Uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde reģistrē advokātu, kad viņš ir uzrādījis sertifikātu, kurš apliecina viņa reģistrāciju savas mītnes valsts kompetentajā iestādē. Tā var prasīt, lai mītnes valsts kompetentās iestādes izsniegtais sertifikāts nebūtu vecāks par trim gadiem. Tā informē mītnes valsts kompetento iestādi par reģistrāciju.

3. Lai piemērotu 1. punktu:

— Lielbritānijā un Īrijā advokāti, kuri praktizē ar profesionālo nosaukumu, kas nav neviens no Lielbritānijā vai Īrijā lietotajiem, reģistrējas vai nu iestādē, kura atbild par *barrister* vai advokāta profesiju, vai iestādē, kura atbild par *solicitor* profesiju,

— Lielbritānijā par *barrister* no Īrijas ir atbildīga tā iestāde, kuras kompetencē ir *barrister* vai advokāta profesija, un par *solicitor* no Īrijas ir atbildīga tā iestāde, kuras kompetencē ir *solicitor* profesija,

— Īrijā par *barrister* vai advokātu no Lielbritānijas ir atbildīga tā iestāde, kuras kompetencē ir *barrister* profesija, un par *solicitor* no Lielbritānijas ir atbildīga tā iestāde, kuras kompetencē ir *solicitor* profesija.

4. Ja attiecīgā kompetentā iestāde uzņēmējā dalībvalstī publicē tajā reģistrēto advokātu vārdus, tā publicē arī to advokātu vārdus, kuri reģistrēti saskaņā ar šo direktīvu."

6. Saskaņā ar Direktīvas 5. pantu, kurš reglamentē darbības jomu:

"1. Ievērojot 2. un 3. punktu, advokāts, kurš praktizē ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu, veic tās pašas profesionālās darbības kā advokāts, kurš praktizē ar attiecīgo profesionālo nosaukumu, kas tiek lietots uzņēmējā dalībvalstī, un var, *inter alia*, sniegt konsultācijas savas mītnes dalībvalsts tiesībās, Kopienas tiesībās, starptautiskajās tiesībās un uzņēmējas dalībvalsts tiesībās. Viņš jebkurā gadījumā ievēro procesuālās normas, kas piemērojamas attiecīgās valsts tiesās.

2. Dalībvalstis, kuras atļauj savā teritorijā noteiktām advokātu kategorijām sagatavot dokumentus, lai iegūtu tiesības pārvaldīt mirušu personu īpašumus un radītu vai nodotu zemes īpašuma tiesības, kas citās dalībvalstīs ir rezervētas profesijām, kas nav advokāta profesija, var izslēgt no šādas darbības veikšanas advokātus, kuri praktizē ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu, kas piešķirts vienā no šīm citām dalībvalstīm.

3. Lai veiktu darbības klienta pārstāvībai vai aizstāvībai tiesas prāvā, un ciktāl uzņēmējas dalībvalsts tiesību normas šādas darbības rezervē tiem advokātiem, kuri praktizē ar šīs valsts profesionālo nosaukumu, pēdējā var prasīt, lai advokāti, kuri praktizē ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu, strādātu sadarbībā ar advokātu, kurš praktizē attiecīgajā tiesu iestādē un kurš vajadzības gadījumā būtu atbildīgs šīs iestādes priekšā, vai ar tajā praktizējošu *avoué*.

Tomēr, lai nodrošinātu tiesu sistēmas vienmērīgu darbību, dalībvalstis var pieņemt specifiskas normas attiecībā uz pieeju augstākajām tiesām, piemēram, izmantojot advokātus ar noteiktu specializāciju."

7. 9. pantā, kurš reglamentē apsvērumus noteiktiem lēmumiem attiecībā uz reģistrāciju un tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, noteikts:

"Lēmumos par 3. pantā minētās reģistrācijas neveikšanu vai šādas reģistrācijas anulēšanu un lēmumos, kas nosaka disciplināras sankcijas, norāda to pamatojošos apsvērumus.

Tiesa vai tribunāls nodrošina pret šādiem lēmumiem vērstus tiesiskās aizsardzības līdzekļus saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem."

B — *Valsts tiesības*

8. Uz šo lietu attiecināmie valodu režīma noteikumi atrodami 1984. gada 26. februāra Likumā par valodu režīmu [*Loi du 24 février 1984 sur le régime des langues*] (turpmāk tekstā — "1984. gada likums") [4].

9. Saskaņā ar šā likuma 2. pantu likumus un līdz ar tiem izsludinātos izpildes noteikumus sagatavo franču valodā. Pārējos noteikumus var sagatavot arī citās valodās. Attiecīgo valodu uzskata par autentisku.

10. Saskaņā ar 1984. gada likuma 3. pantu administratīvajās un tiesas lietās, ja nav īpašu noteikumu, var lieto franču, vācu vai luksemburgiešu valodu.

4 — *Mémorial* A, Nr. 16, 1984. gada 24. februāris, 196. lpp.

11. Likums, ar kuru Luksemburgas tiesībās tiek transponēta Direktīva, ir 2002. gada 13. novembra likums [5], ar kuru tika grozīti noteikti Luksemburgas tiesību aktu noteikumi [6].

12. Saskaņā ar 1991. gada likuma 8. panta 3. punktu, kurā grozījumi izdarīti ar 2002. gada likuma 14. pantu, pastāv četri advokātu saraksti: I saraksts (advokāti, kuri atbilst 5. panta prasībām par reģistrāciju un 6. panta prasībām attiecībā uz reģistrāciju un zvēresta nodošanu un kuri ir nokārtojuši likumā paredzēto eksāmenu *stage* beigās), II saraksts (advokāti, kuri atbilst 5. un 6. panta prasībām), III un IV saraksts (advokāti, kuri profesionālo darbību veic ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu).

13. Citas valsts tiesību aktu normas atrodamas šo secinājumu *pielikumā*.

III — Fakti, pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

14. Greiems Vilsons [*Graham J. Wilson*], Apvienotās Karalistes pilsonis, ir advokāts [*barrister*] un *Honourable Society of Gray's Inn* loceklis, kā arī Anglijas un Velsas Zvērinātu advokātu kolēģijas biedrs kopš 1975. gada. Advokāta profesionālo darbību Luksemburgā viņš veic kopš 1994. gada.

15. 2003. gada 29. aprīlī Luksemburgas Zvērinātu advokātu kolēģijas padome [*Conseil de l'ordre des Avocats du Barreau du Luxembourg*] (turpmāk tekstā — "kolēģijas padome") Vilsonu uzaicināja uz 2002. gada likuma 3. panta 2. punktā paredzēto valodu zināšanu mutvārdu pārbaudi.

16. 2003. gada 7. maijā Vilsons ieradās uz pārbaudi kopā ar advokātu — luksemburgieti, kura klātbūtni kolēģijas padome noraidīja.

17. Ar 2003. gada 14. maija vēstuli kolēģijas padome Vilsonu informēja par savu lēmumu atteikt reģistrēt viņu advokātu reģistra IV sarakstā, pamatojot ar to, ka Vilsons ir atteicies kārtot mutvārdu pārbaudi bez advokāta palīdzības un ka kolēģijas padomei tāpēc nav iespējams novērtēt Vilsona valodu prasmes.

5 — *Mémorial* A, Nr. 140, 2002. gada 17. decembris, 3202. lpp.

6 — 1991. gada 13. augusta Likums par advokāta profesiju (*Mémorial* A, Nr. 58, 1991. gada 27. augusts, 1110. lpp.) un 1999. gada 31. maija likums.

18. Šajā vēstulē Vilsons tika informēts, ka saskaņā ar 1991. gada likuma 26. panta 7. punktu šo lēmumu var pārsūdzēt Disciplinārlietu un administratīvajā padomē [*Conseil disciplinaire et administratif*].

19. Vilsons tomēr iesniedza sūdzību administratīvajā tiesā [*Tribunal administratif*], pamatojot, ka Disciplinārlietu un administratīvajā padomes paredzētais tiesvedības veids neatbilst ne Kopienu tiesību prasībām, ne Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta prasībām, un tāpēc, ņemot vērā tās papildu kompetenci, ir jāspriež administratīvai tiesai.

20. Tomēr ar 2004. gada 13. maija nolēmumu administratīvā tiesa atzina, ka tai šī lieta nav piekritīga.

21. Turpretī Vilsons 2004. gada 22. jūnijā iesniedza apelāciju Administratīvajā tiesā [*Cour administrative*]. Administratīvā tiesa uzskatīja, ka nepieciešama Direktīvas 98/5 9. panta 2. punkta interpretācija, lai lemtu par administratīvās tiesas kompetenci un līdz ar to par savu kompetenci. Turklāt tā šaubās par minētās valodu zināšanu pārbaudes saderīgumu ar šajā Direktīvā paredzētajām garantijām.

22. Ar 2004. gada 7. decembra lēmumu Administratīvā tiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 98/5 [..] 9. pants ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka tas izslēdz tādu prasības tiesvedību, kādu ieviesa ar 1991. gada 10. augusta likumu, kas grozīts ar 2002. gada 13. novembra likumu?

2) Vai pārsūdzības instances, it īpaši tādas kā Disciplinārlietu un administratīvā padome un Disciplinārlietu un administratīvā apelācijas padome, ir "tiesiskās aizsardzības līdzekļi" Direktīvas 98/5 9. panta nozīmē, un vai [šis pants] ir jāinterpretē tādējādi, ka tas izslēdz tādu apelācijas tiesvedības veidu, kas uzliek [par pienākumu] vērsties vienā vai vairākās [prasības tiesvedības sistēmā] esošajās institūcijās pirms tiesību jautājumu iesniegšanas izskatīšanai "tiesai vai tribunālam" minētā panta nozīmē?

3) Vai dalībvalstu kompetentās iestādes ir tiesīgas izvirzīt prasību pārzināt šīs dalībvalsts valodas [citas] dalībvalsts advokātam, lai viņš varētu pastāvīgi

praktizēt advokāta profesijā ar savas mītnes valsts nosaukumu Direktīvas 98/5 5. pantā definētajās profesionālās darbības jomās?

4) It īpaši, vai kompetentās iestādes var noteikt, ka uz šīm tiesībām praktizēt [advokāta] profesiju attiecas noteikums par to, ka advokātam jānokārto mutisks pārbaudījums visās trīs (vai vairākās) galvenajās uzņēmējas dalībvalsts valodās, kas tādējādi ļautu kompetentajām iestādēm pārbaudīt, vai advokāts šīs valodas pārvalda, un, ja tā ir, kādas procesuālās garantijas (ja tādas pastāv) ir jānodrošina?"

IV — Par pirmo un otro prejudiciālo jautājumu: tiesiskā aizsardzība

A — *Pieņemamība*

23. Luksemburgas Zvērinātu advokātu kolēģija [*Ordre des Avocats du Barreau du Luxembourg*] (turpmāk tekstā — "kolēģija") un Luksemburgas valdība par pieņemamiem neatzīst pirmos divus prejudiciālos jautājumos, kamēr Komisija — otro prejudiciālo jautājumu.

24. Pēc kolēģijas ieskatiem, Tiesa nav kompetenta interpretēt Direktīvas 9. pantu, ņemot vērā Luksemburgas tiesību normas. Turklāt informācija par pirmo jautājumu lūgumā sniegt prejudiciālo nolēmumu ir nepilnīga.

25. Savukārt Luksemburgas valdība uzskata, ka Direktīvas 9. panta interpretācija nav nepieciešama, jo tas ir valsts tiesnešu uzdevums, proti, izvērtēt, kurš ir kompetents izlemt apelāciju.

26. Pēc Komisijas ieskatiem, otrais prejudiciālais jautājums nav pieņemams nepietiekamās informācijas dēļ.

27. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Tiesa nevar pieņemt prejudiciālu nolēmumu par valsts tiesas uzdoto jautājumu, ja ir skaidrs, ka valsts tiesas pieprasītajai Kopienu

noteikumu interpretācijai vai spēkā esamības izvērtēšanai nav nekādas saistības ar tiesā izskatāmās lietas faktiem vai ka jautājums ir hipotētisks, un Tiesai nav vajadzīgā faktiskā vai tiesiskā pamata, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem [7].

28. Ja informācija par pamata tiesvedībā piemērojamiem noteikumiem ir ļoti skopa, izsmeļošus norādījumus par būtiskākajām tiesību aizsardzības pazīmēm var secināt no lietas materiāliem.

29. Turklāt ir acīmredzams, ka tiek pieprasīta tāda Kopienu tiesību normas interpretācija, kas tomēr ļauj izvērtēt valsts tiesību normu saderīgumu [ar Kopienu tiesībām].

30. Iesniedzējtiesa it īpaši lūdz "valsts tiesību aizsardzības līdzekļu" jēdziena interpretāciju Direktīvas 9. panta nozīmē. Atbilde uz šo jautājumu ir nepieciešama strīda izskatīšanai, jo tādējādi būs iespējams izvērtēt kompetenci, it īpaši arī iesniedzējtiesas kompetenci, attiecībā uz kolēģijas padomes lēmumu pārsūdzēšanu. Par kompetenci pašu visas tiesības lemt ir Luksemburgas tiesām.

31. Ņemot vērā, kāds saskaņā ar EKL 234. pantu ir kompetences sadalījums prejudiciālo nolēmumu procedūrā, Tiesas uzdevums tomēr nav izsmeļoši izvērtēt Luksemburgas tiesību normās paredzētās tiesiskās aizsardzības saderīgumu ar Kopienu tiesībām.

B — *Lietas būtība*

1) Ievada piezīmes

32. Šajā tiesvedībā abi pirmie prejudiciālie jautājumi attiecas uz pārsūdzības sistēmu, kāda paredzēta Luksemburgā, saistībā ar atteikumu reģistrācijai Luksemburgas advokatūrā. Būtībā jautājums ir par vispārīgu šāda

7 — Skat. Tiesas 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā C-415/93 *Bosman* (*Recueil*, I-4921. lpp., 61. punkts), 2000. gada 9. marta spriedumu lietā C-437/97 *EKW* un *Wein & Co.* (*Recueil*, I-1157. lpp., 52. punkts), 2000. gada 13. jūlija spriedumu lietā C-36/99 *Idéal tourisme* (*Recueil*, I-6049. lpp., 20. punkts), 2003. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-318/00 *Bacardi-Martini* un *Cellier des Dauphins* (*Recueil*, I-905. lpp., 42. punkts) un 2003. gada 4. decembra spriedumu lietā C-448/01 *EVN* un *Wienstrom* (*Recueil*, I-14527. lpp., 76. punkts).

tiesiskā regulējuma saderīgumu ar Direktīvas prasībām.

33. Kamēr pirmais prejudiciālais jautājums galvenokārt attiecas uz 1991. gada likumā, kas grozīts ar 2002. gada likumu, paredzēto apelācijas tiesvedību, kā arī vispārīgā veidā uz Direktīvas 9. pantu, otrais prejudiciālais jautājums attiecas tieši uz Disciplinārlietu un administratīvās padomes un Disciplinārlietu un administratīvās apelācijas padomes pārsūdzības instancēm, kā arī uz Direktīvas 9. panta tiešo formulējumu.

34. Neskatoties uz dažādo formulējumu, pēc satura tas tomēr ir viens un tas pats lūgums. Tāpēc abi prejudiciālie jautājumi ir izskatāmi kopā, ņemot vērā šādus aspektus: vispārīgās Kopienu tiesību prasības attiecībā uz pārsūdzības sistēmas izveidi; tiesas neatkarības kritērijs; tiesas objektivitātes kritērijs. Turklāt par atskaites punktu pirmām kārtām kalpo EKL 234. pants, kā arī Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punkts.

35. Visbeidzot ir jāatgādina, ka, saskaņā ar jurisdikcijas sadalījumu prejudiciālo nolēmumu procedūrās, valsts tiesai jākonstatē un jānovērtē lietas fakti strīdā, kamēr Tiesas uzdevums ir sniegt valsts tiesai norādījumus par interpretāciju, kas nepieciešami konkrētā strīda izlemšanai [8].

2) Par vispārīgām prasībām par pārsūdzības sistēmas izveidi

36. Direktīvas 9. pantā noteikts valsts tiesisko aizsardzības līdzekļu jēdziens. No tā neizriet, ka tostarp būtu arī valsts profesionālās asociācijas, kaut arī tās ir minētas Direktīvas 6. panta 2. punktā.

37. No cita viedokļa raugoties — formulējums vien nenozīmē, ka tikai tiesai klasiskā izpratnē jāspriež lieta, jo vairāk tādēļ, ka konkrētās valsts tiesību normās — kā šajā gadījumā — var paredzēt citu tiesisko regulējumu.

38. Saskaņā ar Tiesas judikatūru, ja kādā jomā nav Kopienu noteikumu, katras dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā jānosaka kompetentās tiesas un jānoregulē procesuālā kārtība prasībām, kas paredzētas, lai nodro-

8 — Skat. it īpaši Tiesas 2000. gada 11. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-51/96 un C-191/97 *Deliège* (*Recueil*, I-2549. lpp., 50. punkts), 1990. gada 22. maija spriedumu lietā 332/88 *Alimenta* (*Recueil*, I-2077. lpp., 9. punkts) un 1986. gada 3. jūnija spriedumu lietā 139/85 *Kempf* (*Recueil*, 1741. lpp., 12. punkts).

šinātu tiesības, kas indivīdam izriet no Kopienu tiesību tiešās iedarbības [9].

39. Tomēr ir jāievēro, ka, no vienas puses, minētie noteikumi nedrīkst būt mazāk labvēlīgi nekā tie, kas attiecas uz līdzīgām iekšēja rakstura prasībām. Turklāt saskaņā ar jurisdikcijas sadalījumu, kas EKL 234. pantā noteikta starp Tiesu un dalībvalstu tiesām, pēdējām ir jānosaka, vai attiecīgās normas praksē ir diskriminējošas [10].

40. No otras puses, noteikumi nedrīkst padarīt praktiski neiespējamu vai pārmērīgi apgrūtināt to tiesību izmantošanu, ko piešķir Kopienu tiesību sistēma. Piemērojot šo principu, katrs gadījums, kurā rodas jautājums, vai valsts procesuālās normas Kopienu tiesību piemērošanu padara neiespējamu vai pārmērīgi to apgrūtina, ir jāizvērtē, ņemot vērā šīs normas nozīmi tiesvedībā kopumā, procesa norisi un tā īpatnības dažādās valsts iestādēs [11].

41. Līdz ar to Direktīvas 9. pants un Luksemburgas tiesību akti ir jāinterpretē, ievērojot abus minētos principus.

42. Tālāk ir jānorāda uz attiecīgo Direktīvas noteikumu pieņemšanas vēsturi. Tā kā likumdošanas procedūrā pati norma nav tikusi grozīta, no jauna kā Kopienas likumdevēja nolūka apliecinājums var tikt izmantots Komisijas pamatojums savam priekšlikumam. Atbilstoši tam tiesiskā regulējuma mērķis ir noteikt minimālās garantijas [12]. Tādējādi atbilstošāka tam, lai pietiekami ievērotu personu intereses, kurām nepieciešama tiesību aizsardzība, ir tiesas jēdziena šaura interpretācija.

3) Par tiesas neatkarības kritēriju

43. Pirmām kārtām, ir nepieciešama tiesas neatkarības kritērija pārbaude, pamatojoties uz Līgumu.

44. EKL 234. panta otrajā daļā nav tiesas jēdziena definīcijas. Tomēr Kopienu tiesībās

9 — Tiesas 1976. gada 16. decembra spriedums lietā 33/76 *Rewe* (*Recueil*, 1989. lpp., 5. punkts), 1995. gada 14. decembra spriedums lietā C-312/93 *Peterbroek, Van Campenhout & Cie* (*Recueil*, I-4599. lpp., 12.–14. punkts) un 2003. gada 30. septembra spriedums lietā C-224/01 *Köbler* (*Recueil*, I-10239. lpp., 47. lpp.).

10 — Skat. Tiesas 1984. gada 12. jūlija spriedumu lietā 107/83 *Klopp* (*Recueil*, 2971. lpp., 14. punkts).

11 — Skat., piemēram, Tiesas 2002. gada 19. februāra spriedumu lietā C-309/99 *Wouters* u.c. (*Recueil*, I-1577. lpp., 108. punkts).

12 — Skat. COM(94) 572, galīgā redakcija.

pastāv zināmas minimālās prasības, kuras noteikusi Tiesa [13]. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai noteiktu, vai iestāde, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ir uzskatāma par tiesu EKL 234. panta izpratnē — kas ir vienīgi Kopienu tiesību jautājums, Tiesa ņem vērā vairāku faktoru kopumu, kā, piemēram, vai iestāde ir izveidota ar likumu, vai tā ir pastāvīga, vai tās pieņemtie nolēmumi ir saistoši, vai process tajā notiek *inter partes*, vai tā piemēro tiesību normas, kā arī vai tā ir neatkarīga. Turklāt valsts tiesām ir tiesības vērsties Tiesā tikai tad, ja tām ir jāizskata tiesām nodotais strīds tādas procedūras ietvaros, kurā ir jāpieņem lēmums ar tiesas nolēmuma raksturu.

45. Jautājums par neatkarības kritēriju, kas valsts tiesu un administratīvo iestāžu norobežošanai laikam gan ir pati nozīmīgākā nošķiršanas pazīme, šajā lietā ir sarežģītāks [14].

46. Tiesai ir jāizlemj strīds, kas vispārīgi ir tās uzdevums un likumā paredzētā kompetence, neatkarīgi un saskaņā ar tiesību aktiem. Turklāt tiesas jēdzienu pēc savas būtības var attiecināt tikai uz tādu institūciju, kura atrodas trešās personas pozīcijā, atšķirībā no iestādes, kura pieņēmusi lēmumu, kas ir prasības priekšmets [15].

47. Tieši pēdējais šeit ir apšaubāms. Kolēģijas padomes, kas sastāv no I sarakstā reģistrētajiem advokātiem, atteikumu reģistrēt kontrolē atkal vienīgi I sarakstā reģistrētie advokāti. Tā kā personas, kurām neatkarīgi vajadzētu izlemt lietu, nav identiskas kādam no strīda dalībniekiem, proti, kolēģijas padomei, tās attiecībā pret strīda dalībnieku nav trešā persona, drīzāk tās atrodas it kā "vienādā stāvoklī". Sakarība saskatāma arī tajā, ka Luksemburgas advokātu kolēģijas prezidents, kurš ir kolēģijas padomes loceklis, saskaņā ar 1991. gada likuma 21. pantu kā *Chef de l'Ordre* hierarhijas ziņā atrodas augstāk par pārējiem advokātiem.

48. Kādā spriedumā, kas attiecas uz publisko iepirkumu tiesību jomu, Tiesa nav analizējusi

13 — Skat. turklāt, piemēram, Tiesas 1966. gada 30. jūnija spriedumu lietā 61/65 *Vaassen-Goebbels* (*Recueil*, 377. lpp.) un 2005. gada 31. maija spriedumu lietā C-53/03 *Syfait* u.c. (Krājums, I-4609. lpp., 29. punkts).

14 — Tiesas 1987. gada 11. jūnija spriedums lietā 14/86 *Pretore di Salò* (*Recueil*, 2545. lpp., 7. punkts), kā arī ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera [*Ruiz-Jarabo Colomer*] 2001. gada 28. jūnija secinājumi lietā C-17/00 *De Coster* (2001. gada 29. novembra spriedums, *Recueil*, I-9445. lpp.), 17. punkts.

15 — Tiesas 1993. gada 30. marta spriedums lietā C-24/92 *Corbiau* (*Recueil*, I-1277. lpp., 15. punkts).

tuvāk pieņēmumu par trešās personas ietekmi uz attiecībām starp lietas dalībniekiem, kuru strīds tiek izšķirts, un tā vietā galveno uzsvaru ir likusi uz darbības īstenošanas veidu, proti, ka tā tiek veikta neatkarīgi un uz savu atbildību [16].

49. Taču tas toreiz izskatītajā lietā izskaidrojams ar šādiem apstākļiem, kādu nav šajā lietā: minētajā lietā likumā bija noteikts, ka Publisko iepirkumu uzraudzības komisija savu darbību veic neatkarīgi un uz savu atbildību. Tāpat publisko iepirkumu kolēģijas locekļi ir neatkarīgi un pakļauti vienīgi likumam. Par analoģiski piemērojamu kameru locekļiem, kuri ir ierēdņi, atzīts Vācijas likumā par tiesnešiem paredzētais par tiesnešu atcelšanu un atkāpšanos no amata, kā arī par neatkarību un atbrīvošanu no amata. Visbeidzot, goda biedru objektivitāte tiek nodrošināta tādējādi, ka viņiem atbilstoši likumam nav tiesību izskatīt lietas, kurās viņi ir piedalījušies konkursa lēmuma pieņemšanā vai lietās, kur viņi ir vai bija piedāvājuma iesniedzēji vai piedāvājuma iesniedzēja pārstāvji.

50. Apstāklis, ka saskaņā ar Luksemburgas tiesību normām profesionālo tiesu locekļi vienlaikus nedrīkst būt advokātu kolēģijas locekļi, nešķiet pamatots. Savu pilnvaru laikā viņiem ir jābauda vismaz likumā paredzētā tiesnešu neatkarība un ir jābūt neatceļamiem [17]. Ir arī jānorāda, ka nepastāv īpaši noteikumi par tiesas locekļu noraidīšanu un atturēšanos no balsošanas, kā arī par aizsardzību pret nepieļaujamu administratīvu iejaukšanos vai spiedienu, piemēram, ar likumā noteikto brīvību neuzklausīt norādījumus [18]. Tādējādi ar vispārējo principu par neiejaukšanos iztiesāšanas sastāva darbībā kontekstā ar pienākumu atturēties no balsošanas vien nepietiek, lai nodrošinātu personas, kurai jāizšķir strīds, neatkarību. Gluži otrādi, šis būtiskais nosacījums par tiesas varu attiecībā uz iestādi ir jānodrošina ar noteikumiem, kur skaidri un precīzi jāparedz pamati tās locekļu atcelšanai, noraidīšanai un atbrīvošanai no amata [19].

16 — Tiesas 1997. gada 17. septembra spriedums lietā C-54/96 *Dorsch Consult* (*Recueil*, I-4961. lpp., 34. un turpmākie punkti); skat. arī ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera secinājumus lietā C-17/00 (iepriekš minēti 14. zemsvītras piezīmē), 21. punkts.

17 — Skat. šajā sakarā Tiesas 1999.gada 2.marta spriedumu lietā C-416/96 *Eddline El-Yassini* (*Recueil*, I-1209. lpp., 21. punkts) un 1998. gada 22. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-9/97 un C-118/97 *Jokela* (*Recueil*, I-6267. lpp., 20. punkts).

18 — Tiesas 1999. gada 4. februāra spriedums lietā C-103/97 *Köllensperger* un *Atzwanger* (*Recueil*, I-551. lpp., 21. punkts).

19 — Ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera secinājumi lietā C-17/00 (iepriekš minēti 14. zemsvītras piezīmē), 25. punkts, un Tiesas spriedums lietā C-53/03 (iepriekš minēts 13. zemsvītras piezīmē), 29. punkts, un 2000. gada 6. jūlija spriedums lietā C-407/98 *Abrahamsson* un *Anderson* (*Recueil*, I-5539. lpp., 36. un 37. punkts).

51. Ir jāņem vērā, ka iestāde, kurā tiek iesniegta pārsūdzība par kādas pārvaldes iestādes struktūrvienības lēmumu, arī tad var tikt uzskatīta par tiesu EKL 234. panta izpratnē, kaut arī tai ir organiska saikne ar šo pārvaldes iestādi, bet valsts tiesību aktos noteiktais tomēr garantē pārvaldes iestādes struktūrvienības, kuras lēmumi tiek apstrīdēti, funkcionālu nodalīšanu no iestādes, kura izlemj sūdzības, kas iesniegtas par šīs struktūrvienības lēmumiem, bez norādījumu saņemšanas no pārvaldes iestādes, pie kuras pieder šī struktūrvienība [20].

52. Šajā lietā iesaistītajām instancēm ir jālemj par tiem pašiem jautājumiem saskaņā ar tiem pašiem tiesiskajiem kritērijiem, tāpēc nevar runāt par funkcionālu nodalīšanu iepriekš aprakstītajā izpratnē.

53. Jautājumu par profesionālajām iestādēm tiesa it īpaši ir skatījusi lietā *Broekmeulen* [21]. Šajā lietā pieņemtajā spriedumā Tiesa apstiprināja, ka Tiesai, lai nodrošinātu Kopienu tiesību pareizu darbību, ir obligāti jābūt iespējai spriest par interpretācijas un spēkā esamības jautājumiem, kas rodas šādā tiesvedībā, ja saskaņā ar dalībvalsts tiesību sistēmu uzdevums īstenot šādus noteikumus ir uzticēts profesionālai iestādei, kas darbojas noteiktā valdības uzraudzībā, un ja šī iestāde kopā ar attiecīgajām valsts iestādēm izmanto pārsūdzības līdzekļus, kas var ietekmēt ar Kopienu tiesībām piešķirto tiesību izmantošanu.

54. Izskatāmajā lietā šāda iestāžu uzraudzība un sadarbība labākajā gadījumā var tikt saskatīta tajā, ka apelācijas instancē strīdīgo lēmumu pieņemšanā piedalās divi tiesneši. Tomēr šajā ziņā tas nedod pietiekamu aizsardzību, jo tiesneši var tikt noraidīti ar klātesošo advokātu, proti, trīs advokātu, vairākumu.

55. Kaut arī doktrīnā daļēji tiek apstiprināts, ka profesionāla kolēģija uzskatāma par tie-

20 — Tiesas 2002. gada 30. maija spriedums lietā C-516/99 *Schmid* (*Recueil*, I-4573. lpp., 37. punkts) un 2000. gada 21. marta spriedums apvienotajās lietās no C-110/98 līdz C-147/98 *Gabalfrisa* u.c. (*Recueil*, I-1577. lpp., 39. un 40. punkts).

21 — Tiesas 1981. gada 6. oktobra spriedums lietā 246/80 *Broekmeulen* (*Recueil*, 2311. lpp., 16. punkts); Anderson, D. *References to the European Court*, 1995, 2-016. punkts.

su [22], jāpatur prātā, ka neatkarība ir nevis nejauša, bet būtiska tiesu pazīme [23].

56. Saistībā ar tikko teikto par izskatāmo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kā arī ar faktu, ka pirmajā instancē lemj tikai Luksemburgas advokāti, kas reģistrēti I sarakstā un kuri līdz ar to būtu ieinteresēti aizsargāt "savu darba tirgu" no ārvalstu konkurences, ne Disciplinārlietu un administratīvā padome, ne Disciplinārlietu un administratīvā apelācijas padome nav tiesa EKL 234. panta izpratnē.

57. Tālāk es piedāvāju arī salīdzinājumu ar citu direktīvu noteikumiem, kuri satura ziņā ir līdzīgi Direktīvas 9. pantā noteiktajam.

58. Tātad pastāv zināma kategorija tādu direktīvu noteikumu, kuros skaidri ir paredzēts, ka dalībvalsts izveidotai pārsūdzības iestādei vienmēr nav jābūt tiesai EKL 234. panta izpratnē [24].

59. Tomēr šajā tiesvedībā tādu noteikumu nav. Turklāt iznāk, ka minētais tiesiskais regulējums vienmēr pieprasa kompetento instanču neatkarību no lietas dalībniekiem. Šajos noteikumos paredzētās prasības attiecībā uz iztiesāšanas sastāva noteikšanu, kaut arī tam nav jābūt tiesai parastajā nozīmē, šajā ziņā nav samazinātas.

60. Toties cita direktīvu noteikumu kategorija paredz, ka lēmumus, kuriem nevar piemērot "tiesas kontroli", noteikti var pārbaudīt no iestādes, kura pieņēmusi lēmumu, neatkarīga instance, kurai jābūt tiesai EKL 234. panta izpratnē [25].

61. Uz šo lietu attiecināmā direktīva neparedz arī šādu iespēju.

62. Līdz ar to citu direktīvu noteikumu salīdzinājums ar līdzīgu regulējumu neļauj

22 — Skat., piemēram, Middeke, A. *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, 2. izdevums, 2003, § 10 B I 2, 23. punkts.

23 — Par neatkarības pazīmes nozīmi skat. ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera secinājumus lietā C-17/00 (iepriekš minēti 14. zemsvītras piezīmē), 92. un turpmākie punkti.

24 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (OV L 108, 33. lpp.) 4. panta 1. punkts. Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 26. marta Direktīvas 2002/30/EK par noteikumiem un procedūrām attiecībā uz tādu ekspluatācijas noteikumu ierobežojumu ieviešanu Kopienas lidostās, kas saistīti ar troksni (OV L 85, 40. lpp.), 12. pants.

25 — Padomes 1989. gada 21. decembra Direktīvas 89/665/EEK par to normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu, kuri attiecas uz izskatīšanas procedūru piemērošanu, piešķirot piegādes un uzņēmuma līgumus valsts vajadzībām (OV L 395, 33. lpp.), 2. panta 8. punkts, kā arī Padomes 1992. gada 25. februāra Direktīvas 92/13/EEK, ar ko koordinē normatīvos un administratīvos aktus par to, kā piemēro Kopienas noteikumus par līgumu piešķiršanas procedūrām, ko piemēro subjekti, kuri darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un telekomunikāciju nozarē (OV L 76, 14. lpp.), 2. panta 9. punkts.

secināt, ka iztiesāšanas sastāvs, kurā ir tikai advokāti, uzskatāms par tiesu tikko aprakstītajā nozīmē vai ka pārbaude tiesā ir pietiekama.

63. Visbeidzot, neatkarības pazīme jāizvērtē arī, pamatojoties uz judikatūru par Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantu.

64. Šajos konvencijas noteikumos gan ir reglamentētas tikai garantijas, kādām jābūt taisnīgā lietas izskatīšanā, tomēr tās, neraugoties uz visu, nebūtu iedarbīgas, ja nebūtu atzīts, ka vispirms ir jāpastāv prasībai par tiesisko aizsardzību [26].

65. Arī Kopienu judikatūrā ir atzītas tiesības uz tiesas pieejamību, kas indivīdam dod iespēju kompetentā tiesā atsaukties uz tiesībām un likumīgajām interesēm, kādas viņam piešķir Eiropas Savienības tiesību sistēma, to efektīvai izmantošanai. 1950. gada 4. novembra Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — "ECTK") 6. un 13. pantā nostiprināts vispārējs tiesību princips, kurš ir pamatā dalībvalstu kopējām konstitucionālajām tradīcijām.

66. Neatkarība ECTK izpratnē nozīmē tiesnešu neatkarību no izpildvaras un lietas dalībniekiem [27]. Turklāt nav svarīgi, ka tiesas locekli ieceļ izpildvara, jo norādījumi attiecībā uz darbību nevar tikt doti [28]. Tas tomēr izskatāmajā lietā ir apšaubāms. Šajā ziņā iepriekš teiktais ir atbilstošs.

67. Attiecībā uz iztiesāšanas sastāva noteikšanu prasība par tiesu klasiskā izpratnē nav saistoša. Tieši tehniskā jomā (piemēram, patentu jautājumos) var atrast iemeslus par labu citāda sastāva noteikšanai [29]. Tomēr šī lieta neattiecas uz tamlīdzīgi sevišķu jomu, kur nepieciešamas īpašas vai pat tehniskas zināšanas.

26 — Skat. ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera secinājumus lietā C-17/00 (iepriekš minēti 14. zemsvītras piezīmē), 88. punkts.

27 — ECT, *Le Compte, Van Leuven* un *De Meyere* pret Beļģiju, 1981. gada 23. jūnija spriedums, *série A*, Nr. 43, 55. un turpmākie punkti, un *Campbell* un *Fell* pret Apvienoto Karalisti, 1984. gada 28. jūnija spriedums, *série A*, Nr. 80, 78. punkts.

28 — ECT, *Campbell* un *Fell* pret Apvienoto Karalisti spriedums (iepriekš minēts 27. zemsvītras piezīmē), 79. punkts, un *Bryan* pret Apvienoto Karalisti, 1995. gada 20. novembra spriedums, *série A*, Nr. 335-A, 38. punkts.

29 — ECT, *Campbell* un *Fell* pret Apvienoto Karalisti spriedums (iepriekš minēts 27. zemsvītras piezīmē), 76. punkts, un *Lithgow* u.c. pret Apvienoto Karalisti, 1986. gada 8. jūlija spriedums, *série A*, Nr. 102, 201. punkts, un *British-American Tobacco Company LTD* pret Nīderlandi, 1995. gada 20. janvāra spriedums, *série A*, Nr. 331, 77. punkts.

68. Šaubas vispirms var rasties, ja tiesas locekli ir iecēlusi vai ieteikusi interešu grupa un ja tiesai ir jālemj par nupat minētās grupas, respektīvi, to dalībnieku, interesēm [30]. Tieši šis gadījums attiecas uz izskatāmo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

69. No citas puses, ja tiesnesis kā profesijas pārstāvis darbojas ētikas tribunālā vai profesionālā tiesā, principā nepastāv nekādas šaubas [31]. Šādi tiesneši iztiesāšanas sastāvā var būt pat vairākumā, tomēr vienmēr ar nosacījumu, ka viņiem ir tāds tiesiskais statuss, kurš viņus aizsargā pret ārējo spiedienu [32].

70. Spriedumā *Le Compte* Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir izteikusies, ka objektivitāte tiek nodrošināta tādējādi, ka darbojas vienāds skaits tiesnešu, ieskaitot priekšsēdētāju, kuram, ja balsis dalās, ir izšķirošā balss [33].

71. Izskatāmajā lietā nav arī šāda tiesiskā regulējuma. Turklāt ir jāņem vērā, ka šī tiesvedība, salīdzinot ar spriedumu *Le Compte*, pati par sevi attiecas uz daudz nozīmīgāku jautājumu par reģistrēšanos advokatūrā. Ja saukšana pie atbildības par ētikas pārkāpumu vēl var tikt uzskatīta par advokatūras "pašas darīšanu", tad tas ir apšaubāms gadījumā, kad ir runa par piekļuvi praktizēšanai un prakses uzsākšanai, jo vairāk tādēļ, ka pieteikuma iesniedzēja tiesiskā statusa aizskārums ir daudz lielāks.

72. Līdz ar to vismaz būtu nepieciešams tiesiskais regulējums, kurā būtu paredzēta lietas dalībnieku neatkarība, kā parasti to nosaka tiesnešu gadījumā kā personiskajā, tā arī objektīvajā ziņā.

73. Tāda pati problemātika attiecas uz apelācijas instanci, kur trīs advokāti var gūt pārsvaru pār diviem tiesnešiem.

74. Tādējādi Disciplinārlietu un administratīvā padomes un Disciplinārlietu un administratīvā apelācijas padomes iztiesāšanas sastāvs Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras izpratnē nav neatkarīgs.

30 — Skat. Grabenwarter, Ch. *Europäische Menschenrechtskonvention: ein Studienbuch*, 2. izdevums, 2005, § 24, 33. punkts.

31 — Jarass, H. *EU-Grundrechte: ein Studien- und Handbuch*, 2005, § 40, 28. punkts.

32 — Velu, J. un Ergec, R. *La convention européenne des droits de l'homme*, VII sējums, 1990, 539. punkts.

33 — ECT, *Le Compte, Van Leuven* un *De Meyere* pret Beļģiju (iepriekš minēts 27. zemsvītras piezīmē), 57. punkts.

4) Par tiesas objektivitātes kritēriju

75. No iepriekš minētajiem secinājumiem tālāk var secināt, ka atbilstoši ECTK 6. panta 1. punktam Disciplinārlietu un administratīvajai padomei un Disciplinārlietu un administratīvās apelācijas padomei vienlaikus trūkst arī tiesas objektivitātes, jo vairāk tādēļ, ka starp neatkarību un objektivitāti pastāv funkcionāls konteksts, saskaņā ar kuru pirmā ir pēdējās nosacījums [34].

76. Tajā pašā laikā šajā kontekstā nepieciešams veikt salīdzinājumu ar lietu *De Moor*. Šī lieta arī ir par strīdu par Disciplinārās padomes, kuras sastāvā ir tikai advokāti, atteikumu reģistrācijai advokatūrā [35].

77. No prasītāja puses tika izvirzīts jautājums par Disciplinārās padomes locekļu strukturālo un personisko objektivitāti. Prasītājs uzskatīja, ka viņi aizstāv tikai savas materiālās un morālās intereses.

78. Lai gan attiecīgās valsts valdība, balstoties uz konkrētās lietas apstākļiem, vērsās pret šo apgalvojumu, Cilvēktiesību komisija pēc būtības atbalstīja prasītāja tēzes. Tiesa šajā problēmā neiedziļinājās, iztirzājot vienīgi lietas taisnīgas izskatīšanas un atklātības principu.

79. Saskaņā ar Luksemburgas tiesību aktiem pirmajā instancē arī lemj tikai I sarakstā reģistrētie Luksemburgas advokāti, kuri līdz ar to būtu ieinteresēti aizsargāt "savu darba tirgu" no ārvalstu konkurences.

80. Šī iemesla dēļ Luksemburgas tiesībās noteiktajam kompetentajam iztiesāšanas sastāvam trūkst objektivitātes.

81. Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra par pietiekamu atzīst papildu tiesas kontroles esamību [36]. Šajā kontekstā atbilstoši Luksemburgas tiesību aktiem pēdējā instancē notiekošajā kasācijas tiesvedībā nav nepieciešamās

34 — Grabenwarter, Ch. (iepriekš minēts 30. zemsvītras piezīmē), 39. punkts.

35 — ECT, *De Moor* pret Beļģiju, 1994. gada 23. jūnija spriedums, *série* A, Nr. 292-A.

36 — ECT, *Bryan* pret Apvienoto Karalisti spriedums (iepriekš minēts 28. zemsvītras piezīmē), 40. punkts; Grabenwarter, Ch. *Verfahrensgarantien in der Verwaltungsgerichtsbarkeit*, 1997, 4. nodaļa, 359. un turpmākās lpp.

absolūtās lēmējvaras atrisināt lietu atbilstoši faktiskajiem un tiesību jautājumiem [37].

82. Kopumā var apgalvot, ka tāda pārsūdzības sistēma, kāda ir pamata tiesvedībā, neatbilst Kopienu tiesību prasībām.

5) Starpsecinājums

83. Tātad uz pirmajiem diviem prejudiciālajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīva 98/5 ir jāinterpretē tādējādi, ka ar Direktīvu nav saderīga tāda prasības tiesvedība, kāda ir paredzēta 1991. gada likumā, kas grozīts ar 2002. gada likumu.

V — Par trešo un ceturto prejudiciālo jautājumu: valodu zināšanu pārbaude

84. Trešais un ceturtais prejudiciālais jautājums pēc būtības attiecas uz tiesību jautājumu, kāds ir arī valsts pienākumu neizpildes tiesvedībā lietā C-193/05. Tie saskan ar tiesību jautājumiem, kurus minētajā lietā Komisija ir izvirzījusi pirmajā prasības pamatā.

85. Līdz ar to saistībā ar trešā un ceturtā prejudiciālā jautājuma izvērtējumu jānorāda uz izklāstīto par pirmo prasības pamatu manos secinājumos paralēlajā tiesvedībā par valsts pienākumu neizpildi [38].

86. Līdz ar to uz trešo prejudiciālo jautājumu, kā arī uz ceturtā prejudiciālā jautājumu pirmo daļu ir jāatbild, ka direktīva ir interpretējama tādējādi, ka ar to nav saderīgs tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dalībvalsts iestāde uz advokāta profesijas praktizēšanu ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu citā dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija, var attiecināt prasību par sekmīgu iepriekšējas valodu zināšanu pārbaudes nokārtošanu.

87. Ņemot vērā šo interpretāciju, nav nepieciešams atbildēt uz ceturtā prejudiciālā jautājuma otro daļu.

37 — Skat. arī ECT, *Capital Bank AD* pret Bulgāriju, 2005. gada 24. novembra spriedums, Nr. 49429/99, 98. punkts.

38 — Šodien (2006. gada 11. maijā) sniegtie secinājumi lietā C-193/05.

VI — Secinājums

88. Ņemot vērā visus iepriekš norādītos apsvērumus, Tiesai iesaku uz uzdotajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīva 98/5/EK par pasākumiem, lai atvieglotu advokāta profesijas pastāvīgu praktizēšanu dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav saderīga tāda prasības tiesvedība, kāda ir paredzēta 1991. gada likumā, kas grozīts ar 2002. gada likumu;

2) Direktīva 98/5 ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav saderīgs tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dalībvalsts iestāde uz advokāta profesijas praktizēšanu ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu citā dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija, var attiecināt prasību par sekmīgu iepriekšējas valodu zināšanu pārbaudes nokārtošanu.

Pielikums

Valsts tiesību noteikumi

1991. gada 10. augusta Likums par advokāta profesiju

[..]

6. pants

1) Lai varētu veikt reģistrāciju, ir jāizpilda šādas prasības:

a) jāuzrāda nepieciešamais godājamības apliecinājums;

b) jāpierāda atbilstība prakses (stažēšanās) uzsākšanas nosacījumiem;

izņēmuma kārtā kolēģijas padome personas, kuras stažēšanos ir pabeigušas savā mītnes valstī un var pierādīt vismaz piecu gadu ilgu stāžu, var atbrīvot no dažu prakses uzsākšanas prasību izpildes.

c) jābūt Luksemburgas vai kādas Eiropas Kopienu dalībvalsts pilsonim. Ja kandidāts ir no valsts, kura nav Eiropas Kopienu dalībvalsts, kolēģijas padome viņu no šīs prasības izpildes var atbrīvot, iepriekš par to apspriežoties ar tieslietu ministru un saņemot savstarpējības apliecinājumu no attiecīgās valsts. Tas pats attiecināms uz kandidātiem, kuriem ir politiskā bēgļa statuss un kuriem ir patvēruma meklēšanas tiesības Luksemburgas Lielhercogistē.

[..]

24. pants

1) Ar šo likumu izveido Disciplinārlietu un administratīvo padomi, kurā ietilpst pieci I sarakstā reģistrēti advokāti, no kuriem četrus ar vienkāršu balsu vairākumu ievēl Luksemburgas Advokātu kolēģijas padomes pilnsapulce un vienu — Dīkirhes [*Diekirch*] Advokātu kolēģijas padomes pilnsapulce. Luksemburgas Advokātu kolēģijas padomes pilnsapulce ievēl četrus aizstājējus, bet Dīkirhes Advokātu kolēģijas padomes pilnsapulce — vienu. Katru īsteno locekli gadījumā, ja radušies šķēršļi viņa darbībai, aizvieto pēc stāža ranga nākamais aizstājējs no tās kolēģijas, kurai viņš pieder, un, ja radušies šķēršļi viņa kolēģijas locekļu darbībai, aizvieto aizstājējs no citas kolēģijas.

2) Locekļu pilnvaru laiks ir divi gadi, skaitot no 15. septembra pēc to ievēlēšanas. Īstenā locekļa vai aizstājēja amata vakances gadījumā Disciplinārlietu un administratīvā padome ievēl attiecīgo locekli no jauna. No jauna ievēlēto īsteno locekļu vai aizstājēju pilnvaras izbeidzas datumā, kad būtu jāizbeidzas locekļa, kura vietā tie ievēlēti, pilnvarām. Disciplinārlietu un administratīvās padomes locekļus var ievēlēt atkārtoti.

3) Disciplinārlietu un administratīvā padome ievēl priekšsēdētāju un tā vietnieku. Ja radušies šķēršļi priekšsēdētāja un tā vietnieka darbībai, padomi vada pēc stāža ranga vecākais loceklis. Sekretāra pienākumus veic pēc stāža ranga jaunākais loceklis.

4) Lai kļūtu par Disciplinārlietu un administratīvās padomes locekli, personai ir jābūt Luksemburgas pilsonim, jābūt reģistrētai I advokātu sarakstā vismaz piecus gadus un tā nedrīkst būt advokātu kolēģijas padomes locekle.

5) Ja Disciplinārlietu un administratīvo padomi nevar izveidot saskaņā ar iepriekšminēto, tās locekļus ieceļ tā advokātu kolēģijas padome, kurai būtu jāaizstāj locekļi.

[..]

26. pants

[..]

7) Ja noraidīta sarakstā reģistrēta advokāta prasība, advokāta reģistrācija vai atkārtota reģistrācija vai ja apstrīdēta reģistrēta advokāta kvalifikācijas kategorija, kā arī 22. panta 2. punktā, 23. pantā, 34. panta 3. punktā un 40. panta 1. punktā noteiktajos gadījumos ieinteresētā persona 40 dienu laikā pēc lēmuma, kurš pieņemts saskaņā ar 6. punktā paredzēto procedūru, saņemšanas, piegādes vai nosūtīšanas var iesniegt pieteikumu Disciplinārlietu un administratīvajā padomē. Procedūrai pārstāvja starpniecība nav nepieciešama.

[..]

28. pants (2002. gada likuma redakcijā)

1) Lietas dalībnieki, prokuratūra un attiecīgās kolēģijas padome var pārsūdzēt visus Disciplinārlietu un administratīvās padomes lēmumus, izņemot tos, kas minēti 22. panta 2. punktā.

2) Šim nolūkam izveido Disciplinārlietu un administratīvo apelācijas padomi, kurā ietilpst divi Apelācijas tiesas tiesneši un trīs piesēdētāji — I advokātu sarakstā reģistrēti advokāti.

Padomes locekļus — tiesnešus un to aizstājējus, kā arī padomes sekretāru pēc Augstākās tiesas priekšlikuma ar Lielhercoga rīkojumu ieceļ uz diviem gadiem. To atalgojumu nosaka Lielhercoga noteikumos.

Piesēdētājus — advokātus un to aizstājējus ar Lielhercoga rīkojumu ieceļ uz diviem gadiem. Tos izvēlas no saraksta, kurā ietilpst pieci I advokātu sarakstā vismaz piecus gadus reģistrēti advokāti un kuru katram amatam iesniedz katra advokātu kolēģijas padome.

Piesēdētāja amats nav savietojams ar advokātu kolēģijas padomes locekļa vai Disciplinārlietu un administratīvās padomes locekļa amatu.

Disciplinārlietu un administratīvās apelācijas padomes priekšsēdētājs ir pēc stāža ranga visvecākais tiesnesis.

3) Apelācijas sūdzība ir jāiesniedz Augstākās tiesas sekretariātā 40 dienu laikā, kuru termiņš lietas dalībniekiem, prokuratūrai un attiecīgi kolēģijas padomei sākas no paziņojuma, kuru ierakstītā vēstulē ar paziņojumu par saņemšanu nosūta Disciplinārlietu un administratīvās apelācijas padome, saņemšanas dienas.

4) Disciplinārlietu un administratīvo apelācijas padome atbilstoši piemēro 26. panta noteikumus par pierādījumu pārbaudīšanu un procedūru.

29. pants

1) Par apelācijas kārtībā taisīto spriedumu lietas dalībnieki, prokuratūra un attiecīgās kolēģijas padome var iesniegt kasācijas sūdzību.

2) Kasācijas sūdzības iesniegšanai, pierādījumu pārbaudīšanas norisei un sprieduma taisīšanai attiecīgi piemērojami civilprocesa noteikumi. Kasācijas sūdzības iesniegšanas termiņš sākas ar dienu, kurā padomes sekretārs nosūtījis apelācijas spriedumu ar ierakstītu vēstuli ar paziņojumu par saņemšanu.

[..]

2002. gada 13. novembra likums par Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīvas 98/5/EK par pasākumiem, lai atvieglotu advokāta profesijas pastāvīgu praktizēšanu dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija, transponēšanu, kā arī par

1) 1991. gada 10. augusta likuma par advokāta profesiju grozītās redakcijas grozījumu,

2) 1999. gada 31. maija likuma par sabiedrību domicilu grozījumu

[..]

3. pants

1) Lai Luksemburgas Lielhercogistē varētu veikt advokāta profesionālo darbību ar mītnes valsts profesionālo nosaukumu, Eiropas advokātam jābūt reģistrētam kādā no Luksemburgas Lielhercogistes advokātu kolēģijām.

Turklāt advokātam ir jāiesniedz tiesu apgabala, kurā viņš vēlas reģistrēties, advokātu kolēģijas priekšsēdētājam [*Bâtonnier*] pilnībā franču valodā noformēts lūgums. Papildus 2. punktā uzskaitīto dokumentu un informācijas iesniegšanai, Eiropas advokātam savā lūgumā ir jānorāda, vai viņš savā mītnes dalībvalstī ir kāda grupējuma loceklis, un šajā sakarā jāsniedz visa lietderīgā informācija par šo grupējumu.

2) Luksemburgas Lielhercogistes Advokātu kolēģijas padome, kura lemj par Eiropas advokāta lūgumu ļaut tam veikt savu profesionālo darbību ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu, pēc tam, kad notikusi saruna, kurā kolēģijas padome pārliecinājusies par to, ka advokāts pārvalda vismaz 1991. gada 10. augusta likuma 6. panta 1. punkta d) apakšpunktā noteiktās valodas un ir uzrādījis 1991. gada 10. augusta likuma 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā, c) apakšpunkta pirmajā teikumā un d) apakšpunktā uzskaitītos dokumentus, kā arī apliecinājumu, ka Eiropas advokāts ir reģistrēts mītnes dalībvalsts kompetentajā iestādē, ieraksta Eiropas advokātu attiecīgās kolēģijas reģistrā. Minētais mītnes dalībvalsts apliecinājums katru gadu janvārī ir jāiesniedz no jauna un tas nedrīkst būt vecāks par trim mēnešiem.

Ja apliecinājums netiek iesniegts, kolēģijas padome var lemt, ka Eiropas advokāta reģistrācija tiek anulēta.

Eiropas advokāta reģistrācija attiecīgās advokātu kolēģijas sarakstā notiek, reģistrējot 1991. gada 10. augusta likuma 8. panta 3. punkta ceturtajā daļā norādītajā IV sarakstā, kurā ietilpst advokāti, kuri advokāta darbību praktizē ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu.

Kolēģijas padome, kas veic reģistrāciju, informē par to mītnes dalībvalsts kompetento iestādi.

3) Lēmumi par reģistrācijas atteikumu, kas pieņemti atbilstoši 2. punktam, vai par šādas reģistrācijas anulēšanu ir jāpamato. Tie Eiropas advokātam ir jāpaziņo ar ierakstītu vēstuli ar paziņojumu par saņemšanu. Šie lēmumi ir pārsūdzami

1991. gada 10. augusta likuma 26. panta 7. punktā un turpmākajos pantos noteiktajos apstākļos un kārtībā.

4) Ja attiecīgā Luksemburgas Lielhercogistes advokātu kolēģija publicē tajā reģistrēto advokātu vārdus, tā publicē arī to Eiropas advokātu vārdus, kuri profesionālo darbību veic ar savas mītnes valsts profesionālo nosaukumu.

5) Ja citas dalībvalsts, kas nav Luksemburga, kompetentā iestāde reģistrē advokātu, kurš ir reģistrēts kādā no Luksemburgas Lielhercogistes advokātu kolēģijām, Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīvas 98/5/EK 3. panta 2. punktā norādītā informācija tiek nosūtīta tās Luksemburgas Lielhercogistes advokātu kolēģijas priekšsēdētājam, kurā šis advokāts ir reģistrēts.

[..]

14. pants

1991. gada 10. augusta likums par advokāta profesiju tā grozītajā redakcijā tiek grozīts šādi:

[..]

III. 6. panta 1. punkts tiek papildināts ar šādu d) apakšpunktu:

"d) jāpārvalda tiesību aktu valoda, kā arī administratīvo un tiesu iestāžu valoda 1984. gada 24. februāra likuma par valodu režīmu izpratnē."